

sionsspørgsmaal og, saa snart det kan ske, indrette det for disse Betjente saaledes, at de som andre under Staten ansatte Bestillingsmænd kunne faa Pension umiddelbart ved det Tidspunkt, da de føle sig nødsagede til at trække sig tilbage fra Tjenesten.

Enkerne efter disse Folk ere meget uheldigt stillede. De Folk, der pensioneres efter Pensionsloven, kunne jo i heldigste Tilfælde faa $\frac{2}{3}$ af deres Løn i Pension, men disse Folk kunne kun faa $\frac{2}{3}$ af $\frac{2}{3}$ af deres Løn. Et Postbud i Horsens paa ældste Gage kan faa 900 Kr. i Pension, hvorimod en Fængselsbetjent kun kan faa omtrent det halve. Og ud af dette Beløb faar Enken saa kun $\frac{1}{4}$. Det er et saa lille Beløb, at om man end kan sige, at det er bedre end ingenting, er der heller ikke mere at sige derom.

Om selve Lønnen for Fængselsbetjentene er der at bemærke, at den midlertidige Lønningslov — jeg tror af 1901 — indeholdt saadanne Bestemmelser, at en Del af disse Fængselsbetjente, navnlig de ældste, i 7—8 Aar ikke have faaet noget Lønningstillæg. Deres Lønning bestaar med Kostpenge af 1,200 Kr. Saa have de lidt foruden, Uniformgodtgørelse og Huslejegodtgørelse, saa at det hele løber op til omtrent 1,270 Kr. Det er jo en meget ringe Løn, og den bliver det navnlig, naar vi tage Hensyn til Nutidens Krav til den Slags Mennesker. Mere og mere, i fuld Overensstemmelse med Nutidens Opfattelse og vistnok ogsaa i Overensstemmelse med den højtærede Justitsministers Opfattelse, bliver det pædagogiske Moment afgørende under Strafanvendelsen. Det kræver en helt anden Slags Kræfter end dem, man kunde bruge i disse Stillinger i gamle Dage. Samtidig dermed ere Priserne paa Livsfornødenhederne stegne, og ikke mindst ere Skatterne stegne. Efter de ny Skattelove betale disse Folk omtrent det tredobbelte af, hvad de betalte før. Jeg vil derfor afslutte mine Bemærkninger om disse Forhold med at henstille til den højtærede Justitsminister at tage dem under Overvejelse for at forsøge om muligt at lette Tilværelsen for disse Betjente. Jeg tror, deres Ønsker gaa ud paa, at de ældste Lønninger skulle kunne gaa op til 1,500 Kr., og det kan man dog ikke sige er ubeskedent.

Jeg vil saa gøre nogle Bemærkninger overfor den højtærede Trafikminister angaaende en Sag, som har været omtalt af mange her i Salen og i Grunden ikke har fundet Tilslutning fra nogen Side: Tantiemesystemet. I hvert Tilfælde kan man

sige, at denne Foranstaltning her inde er ret upopulær. Jeg tror, der med Hensyn til dette Systems Indførelse gør sig en Misopfattelse gældende fra Statsbanernes Side. Det, man her kalder et Tantiemesystem, er ikke det, man i Almindelighed forstaaer ved et Tantiemesystem. Ved et Tantiemesystem menes jo Arbejdernes eller Funktionærernes Delagtiggørelse i Udbyttet, i det normale Udbytte af Kapitalen. Saaledes er den almindelige Opfattelse af Systemet, og det undrer mig, at man paa dette System anvender et Udtryk, som er hentet fra Fransk, men som slet ikke dækker den Definition, jeg her har givet. Saa vidt jeg ved, bruges det heller ikke paa Fransk om det Forhold, som her betegnes ved dette Navn. Tantieme betyder vist noget helt andet paa Fransk. I ethvert Tilfælde har jeg aldrig set Udtrykket brugt om det, som man her mener med Tantieme. Naar man vil betegne dette Forhold paa Fransk, bruger man et Udtryk, som kan oversættes ved: Arbejdernes Delagtiggørelse i Arbejdsgivernes, det vil sige Kapitalens, Udbytte. Saaledes hedder det paa Fransk og for Resten ogsaa paa Engelsk og Tysk. Det peger altsaa hen imod de underordnedes Delagtiggørelse i Udbyttet. Men Tantiemesystemet, som det er anvendt paa Statsbanerne, er sat ind som en Løfttestang under noget helt andet end det, man ellers søger at opnaa, hvor man anvender Systemet i den private Forretning. Dette System sigter i private Forretninger slet ikke paa en Øgelse af Udbyttet. Det kan godt være, at det i en eller anden Forretning kommer som en Bivirkning af Systemet, at Udbyttet i nogen Grad bliver øget, men det er ikke det, man sigter paa, naar man indfører Systemet. Man sigter da paa en Solidaritet mellem Kapitalen og Arbejderne. Det er det, man vil søge at opnaa, og tillige søger man at hæve denne Solidaritetsfølelse. Det søger man i saadanne Forretninger, hvor Opgaven er at tilvirke Genstande, hvis Frembringelse kræver en særlig Omhu. Et af de allerberømteste Eksempler paa Tantiemesystemet har man i den store Fabrik Billon et Isaac i Genf, hvor man tilvirker Bestanddele af Ure og Spilledaaser og lignende Ting, som der skal stor Nøjagtighed til. I denne Fabrik har Systemet virket overordentlig heldigt. Men det, man har søgt at opnaa ved Systemet paa dette Sted og mangfoldige andre Steder, hvor det er blevet anvendt, er ingenlunde en Øgelse af Udbyttet, det er, som sagt, Solidaritets-